

Theo,

Je hebt gevraagd of ik tijdens deze plechtigheid iets wilde zeggen over jou, over Ambassade en SOG en dus over ons. Ik weet niet of ik me hierdoor vereerd of belast voel, beiden denk ik. Ik wil je niet tekort doen, maar het is onmogelijk om de betekenis van jouw bijzonder leven en jouw persoonlijkheid in een korte toespraak weer te geven. Maar ik ga een poging wagen....

Jouw leven is afgerond. Jij hebt het leven op jouw eigen-wijze en soms koppige manier geleefd. Je hebt het priesterambt aanvaard. Maar zoals later bleek, betekende dit toch geen levenslang celibaat voor jou.

Dat hadden we al kunnen weten toen je tijdens een trip met Ambassade als kruisheer v.d. Jagt, zonodig trampoline moest springen: je scheurde uit je kruis, als dat geen voorteken was!!

Wel zette jij je levenslang in voor mensen die het moeilijk hebben, of dit nu in Nederland was, bij Ambassade Geuzenveld, voor leerlingen van het Waterland College waar je zo'n 18 jaar les hebt gegeven, of voor mensen ver weg door je harde werken voor SOG. Dat deed je zelfs meer dan 40 jaar.

Je was net dertig jaar toen je in 1967 Ambassade-Geuzenveld oprichtte en vanaf het prille begin was je er onlosmakelijk mee verbonden. Zonder jou zou er geen Ambassade zijn geweest, zouden veel jongeren uit de tuinsteden een saaie jeugd hebben beleefd, veel ervaringen, maar ook veel lol hebben gemist. En zonder Ambassade zouden er heel wat jongeren de liefde van hun leven zijn misgelopen.

Het grote aantal Ambassade huwelijken, waaronder het huwelijk van Jos en mij dat door jou werd ingezegend, is legendarisch. Op onze trouwdag was het echter ook de eerste kennismaking met Leny en je vertrouwdde mij toe dat ik haar maar eens mee zou moeten nemen naar het koor... Zo'n vier jaar later was het jullie trouwdag!

Toen realiseerde ik me niet dat de vanzelfsprekendheid waarmee jij je tomeloze inzet toonde, helemaal niet zo vanzelfsprekend was. Het slokte praktisch al je vrije uren op, uren die je doorbracht met groepen jongeren, een stelletje ongeregeld, maar bij wie jij je thuis voelde.

Dat Ambassade een waardevolle leerschool was, waar we het hele leven profijt van konden hebben, dat realiseerde ik me toen ook absoluut niet.

Uit de reacties van afgelopen week kan ik opmaken dat bij velen het besef er is, dat het lidmaatschap van Ambassade-Geuzenveld veel toegevoegde waarde heeft gehad, op allerlei verschillende manieren.

Het jongerenkoor kwam op de eerste plaats. Maar ook tal van nevenactiviteiten hielden je bezig, zoals de actiegroepen, de babysit, Amnesty International, de gespreksgroepen, de feestcommissie, de redactie van het Ambassadeblad en het kerkblaadje "van week tot week". Maar niet in de laatste plaats zag je het belang van ontwikkelingshulp.. Je verbond je de eerste jaren aan het project in Tjigugur en later,

via SOG, aan hulp voor Ethiopië

Mede door deze mini-maatschappij, waar ik vanaf mijn 15de vele jaren bij betrokken was, ben ik geworden wie ik nu ben. En zijn ook veel Ambassadeleden mede gevormd door die belangrijke periode.

Jij wist door jouw betrokkenheid mij en anderen te inspireren; de jongeren te overtuigen van de noodzaak van hun inzet in de organisatie en je wist voor iedereen wel een taak te bedenken. Je ontdekte talenten bij jongeren, waar zij zelf nog geen notie van hadden. Je moedigde ze aan die talenten te ontwikkelen en in te zetten. Daar zullen vele Ambassadeleden hun eigen voorbeelden van hebben. Theo zag in mij bijvoorbeeld blijkbaar een presentatrice, terwijl ik een verlegen meisje was. Ik geloofde niet dat ik goed genoeg was en het aan zou durven om een concert van het koor te presenteren, of als presentatrice de aankondigingen te doen voor de televisieopnames door de KRO.

Maar het lukte wel en ik werd de vaste presentatrice bij dit soort gelegenheden.

Vanaf het begin van het ontwikkelingswerk waren Jos en ik, samen met een vaste kern, actief in het bestuur. Jos was als jochie van 17 jaar de voorzitter; de financiën werden mij toevertrouwd. Bep Postema, Arie, Ko, pater Buse, ze kregen allemaal een functie in het bestuur. En natuurlijk maakte Theo van der Jagt deel uit van dit bestuur. Volgens de notulen van de eerste vergadering was de taak van Theo als volgt omschreven:

Theo van der Jagt zal fungeren als coach en als de man op de achtergrond. Toch komt hij nog veel op de voorgrond..... ☺ einde citaat.

En dat zou zo blijven, want Theo was absoluut niet de bescheiden man op de achtergrond.

Samengevat kun je stellen dat Theo wél een geweldige coach in de breedste zin van het woord was.

Ik dank je Theo voor de basis die jij hebt gelegd voor het bewustwordingsproces, oog te hebben voor de armoede en ellende van mensen waar ook ter wereld. Dat zaadje bleek na vele jaren nog voldoende kiemkracht te hebben, om uit te groeien tot een oersterke drang om “iets” te willen doen voor de minderbedeelden. Dit kan ik sinds enkele jaren ook daadwerkelijk doen, door mijn werk bij de Stichting MAX Maakt Mogelijk.

Ik denk nu te begrijpen waar jouw inzet voor SOG vandaan kwam: simpelweg uit de voldoening die het geeft wanneer je weet dat jij het verschil kunt maken.

Lieve Theo, jij hebt zonder meer je bijdrage aan een rechtvaardiger wereld geleverd. Je betrokkenheid bij de mensen in Ethiopië was enorm en het was een paar jaar

geleden niet gemakkelijk voor je het stokje over te dragen aan de interkerkelijke stichting Ethiopië/Eritrea. Maar het stelde je ook gerust dat zij het werk zouden voortzetten.

Je hebt het jezelf en anderen niet altijd even gemakkelijk gemaakt, maar de resultaten spreken voor zichzelf. Natuurlijk zou ik voor jou, Leny, de kinderen en kleinkinderen wensen dat je langer had kunnen blijven leven, maar de intensiteit waarmee jij, samen met Leny, hebt geleefd voor je gezin, voor Ambassade en voor de armsten in onder anderen Ethiopië, was indrukwekkend.

Een Joodse wijsheid uit de Talmoed zegt: Wie één mens redt, redt de hele wereld. Ze is zeker op jou van toepassing. Je hebt daarbij op allerlei manieren een ongelooflijk groot aantal mensen kunnen helpen, gelukkig kunnen maken, kunnen inspireren, zoals jullie je dat samen hadden voorgenomen bij het begin van jullie huwelijk.

Hoe mooi en bijzonder is het, wanneer je bij het afscheid nemen van dit leven kunt zeggen "ik denk dat het is gelukt".

Theo, bedankt voor alles!